

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Svečan — februar.

»— Imate že svečke za jutri?«

»Kakšne svečke?«

»Jutri je Svečnica, ne veš, pa se ves mesec po tem imenuje svečan,« poučuje Selan. »Štirideseti dan po Božiču — kaj je bilo, ko je bil Jezus štirideset dni star?«

Trije, štirje zakričijo:

»Sta ga Marija in Jožef nesla v Jeruzalem, da bi ga Bogu darovala!«

»Da, v Jeruzalem! Tam v Jeruzalemu so imeli silno lep tempelj.«

»Kaj je to tempelj,« vpraša Cilo.

»Mi bi rekli cerkev. Ta judovski tempelj pa je bil dosti lepši in večji kot naša cerkev; še lepši, kot je škofova cerkev v Ljubljani.«

»Kaj v Betlehemu ni bilo nič cerkve, da sta ga nesla v Jeruzalem?«

»Drugod so imeli samo hiše, kamor so se shajali molit ob sobotah.«

»Tistim hišam pravimo shodnice.«

»Ob sobotah? — Zakaj ne pa ob nedeljah? Mi gremo ob nedeljah k maši.«

»Seveda mi, ki smo kristjani! Judje so pa soboto praznovali. Mi, kristjani praznujemo nedeljo, ker je Jezus na nedeljo od mrtvih vstal —«

»— in na nedeljo poslal Svetega Duha!«

»Tja v tempelj sta Marija in Jožef nesla Jezusa. Bog je v stari zavezi zapovedal, da so morali vsakega otroka, ki se je prvi rodil staršem, njemu darovati; ga nekako od Boga kupiti, da bi bolj zares vedeli, da je vse od Boga. Zato so morali Bogu nekaj v templju darovati.«

»Marija in Jožef sta nesla dva golobčka, ker sta bila revna.«

»Kdor je bil bogat, je moral darovati goloba in jagnje; kdor pa je bil reven, je namesto jagnjeta lahko daroval golobčka ali grlico. Marija in Jožef sta bila revna in sta zato nesla dva golobčka.«

»Reven biti, ni nič grdo,« poudari Zlatorepček in pogleda skoraj s ponosom na zelo oguljene hlačice, oblečene kar na golo, in se mu kar nekam dobro zdi.

»Samo greh delati, je grdo!«

»Tja v tempelj je prišel takrat tudi star možiček, Simeon. Bog je bil temu starčku v srcu razodel, da ne bo prej umrl, da bo s svojimi očmi videl Jezusa. In zdaj je prišel v tempelj, pa je vzel Jezusa v naročje in rekel: Zdaj pa rad umrjem, ker sem videl Odrešenika.«

»Kdo pa mu je povedal, da je ta otrok Odrešenik?«

»Sveti Duh mu je povedal!«

»In ta starček je rekel takrat, da je Jezus luč, ki bo razsvetlila narode!«

»Saj je Jezus tudi sam dejal nekoč pozneje, ko je bil že velik in je učil: Jaz sem luč sveta, kdor hodi za menoj, ne hodi po temi.«

»Zato na Svečnico v cerkvi blagoslavlja in prižigajo sveče in gredo z njimi v procesiji po cerkvi.«

»Kako je Jezus luč?« ne gre v glavo Bernadku.

»Kdor ima luč v temi, ta vidi; če pa mu luč v temi ugasne, ne vidi več. — Kdor veruje, kar je Jezus učil, ta tudi vidi iti v nebesa; kdor pa ne veruje, je

kakor v temi brez luči in ne vidi pota v nebesa: ne ve, kaj naj naredi, da bi prišel v nebesa.«

»Pa Ana je bila tudi zraven, stara ženica, vdova,« se vtakne vmes Jerčkina Špelica.

»Seveda je bila; kaj pa bi bilo, če ne bi bilo žensk zraven,« jo piči Grahut. — — —

»Drugo nedeljo se začnemo pa že pripravljati na Veliko noč. S Svečnico se neha božična doba, potem pa je že nekako priprava na Veliko noč. Drugo nedeljo bo vijoličast plašč pri maši. To nas opominja, da moramo delati pokoro. Tri so take nedelje; pravimo jim predpostne ali predpepelnične nedelje. Potlej pa pride štiridesetdnevni post, ki je pa prav prava priprava na Veliko noč. Začne se s pepelnično sredo.«

»Prej je pa predpust.«

»V predpustu je pa debeli četrtek, ko se ‚špehovka‘ je,« se dobro zdi Grahutu.

»Kakšen debeli četrtek?« vprašuje Cilo.

»Takšen! Zadnji četrtek pred pustom je debeli četrtek! Takrat se ‚špehovka‘ je, pa babo žagajo!«

»Jej, kakšno babo, kje, kako jo žagajo?«

»Kakšno, kje, kako? Najbolj debelo žensko v fari jo na ta dan žagajo na mostu pred gradom, prav ko poldne zvoni,« razlaga Tone Grahut.

»Jej, bomo šli pa gledat!«

»Menda vsaj,« jih bodri Tone Grahut, ki je v teh rečeh dobro poučen, zakaj predlanskim je šel sam gledat, kako babo žagajo, pa so medtem doma ‚špehovko‘ pojedli.

»Katero bodo letos?«

»Petrovo Lizo,« določi Tone Grahut.

Nekateri se muzajo, nekateri dvomijo, nekateri verujejo.

»Predpust se pa konča s pustom. Takrat nekateri ljudje norijo.«

»Pust — vseh norcev god!« razloži Grahut.

»Takrat bo tudi tvoj god,« ga dregne Koprivčev Mirko, ki je še vedno malo hud nanj zastran ‚Salomona‘.

»Tudi malo, ljubi moj Salomon!« mu prikima Grahut in ga tako krepko objame, da Mirko kar zastoče.